

בית משפט העליון – דמותה של אוליגרכיה

חיים משגב

שהמיאוס הוא רב, ושלא רחוק היום בו אזרחים לא מעטים, מכל שדרות הציבור, יחדלו כליל להאמין בתום לבם של המשפטים במערכות אכיפת החוק. אמירותיו של היועץ המשפטי לממשלה בגנותה של עדנה ארבל היו, לטעמם של רבים, מינוריות מדי; מה שהיה צריך לקרות, עוד טרם מונתה לתפקידה הרם, וקא קרה למרבה הצער, הוא בירור מלא וממצה של מספר אירועים קשים, הנושקים בפלילים, שהתרחשו בתקופת כהונתה כפרקליטת המדינה. 7 השנים הרעות שבהן כיהנה בתפקיד, היו למעשה המשכן של שנים רעות לא פחות, בהן כיהנה בתפקיד זה קודמתה בתפקיד, דורית ביניש.

בעיניי זה, דומה שעוד לא נאמר די על מנת לגנות את דרך ההתנהלות של פרקליטות המדינה ושל שתיים אלו שעמדו בראשה, דורית ביניש ועדנה ארבל, אשר זכו, כפרס, בכיסא הנכסף בבית-המשפט העליון. דורית ביניש עמדה, כידוע, בראש המערכת הזאת, בשעה שזו גייסה את הסוכן המדיח, אבישי רביב, שעליו אמרה ועדת שמגר כי התנהגותו הפרובוקטיבית פגעה בגופים פוליטיים חוקיים, בדיעת אלה שהפעילו אותו, הן בשב"כ והן בפרקליטות המדינה. התנהגות זאת של אבישי רביב, נועדה במפורש להרתיע את אלה שהתנגדו למהלכי אוסלו, למנוע ביקורת לגיטימית, לאיים ולסתום פיות. הפרובוקציות שלו הגיעו לשיאן הן בהקמת ארגוני-דמה ועריכת טקס השבעה מפוברק לעיני איתן אורן, כתב טלוויזיה חסר מעצורים, והן בהפצת תמונתו של יצחק רבין במדי אס.אס. לימים נטעו שכל מי שעמד על הבמה בכיכר ציון בעת הפגנת ההמונים שהתקיימה שם יראה, או יצריך היה לראות, את התמונה שהוחזקה בידי שני צעירים בשולי הקהל הרב. התמונה הקטנה זכתה להגדלה אימתנית רק בזכות מצלמתו של ניצן חן, איש הערוץ הראשון, שקיבל את התמונה מאבישי רביב. לימים שימשה גם תמונה זו בידי

מ שהו רע עובר על מערכת המשפט בישראל. זה לא התחיל, כמובן, בימים האחרונים אבל סימנים רבים מעידים על כך שהחולי אינו מטופל כפי שצריך היה לטפל בו. יוסף לפיד, שר המשפטים הנוכחי, בוודאי אינו האיש שיכול לעשות את שצריך לעשות; יותר מזה, הוא בדיוק האיש שאותו היה צריך להרחיק מן המערכת הזאת – ולא להעמידו בראשה. התמיכה הארוגנטית שלו בעדנה ארבל בוועדה לבחירת שופטים, שאותם, כידוע, ממנה רשמית נשיא המדינה, היא רק קצהו של קרחון ענק המוסתר מעיני הציבור. תגובותיו לאחר פרסום הדו"ח של מני מזוז, שהצביע על מחזלים חמורים, בלשון המעטה, בדרכי התנהלותה של עדנה ארבל בשעה שניסחה טיוטת כתב-אישום נגד ראש הממשלה, הם הוכחה נוספת לרדידותו של מי שעומד בראש משרד המשפטים.

לא מן הנמנע, כמובן, שהתנהגותו המוזרה משהו של יוסף לפיד, נבעה מהחלטה מודעת לתמוך ויהי מה בראש הממשלה וביתוכנית ההתנתקות שלו.¹ איש היפוליטיקה הבלתי-נסבל הבין מהר מאוד, כנראה, שהמשך ישיבתו על כס שר המשפטים קשור קשר בל-יינתק באריאל שרון. מכאן אולי נובעת להיטותו הרבה להרחיק מסביבתו של היועץ המשפטי לממשלה את זו שניסתה לטמון לו מלכודת דבש – עד לבית-המשפט העליון. למני מזוז, המשוחחרר מלחצייה הסביבתיים של עדנה ארבל, כך סבר יוסף לפיד, יהיה הרבה יותר קל לשחרר את ראש הממשלה מלפיתת המלחיים של יצוות ארבל.

אבל בחירתה של פרקליטת המדינה עדנה ארבל לבית-המשפט העליון רק הגבירה בלב רבים את ההרגשה

די"ר חיים משגב הוא עורך-דין ומרצה במכללה האקדמית נתניה ובאוניברסיטת בר-אילן.

¹ לא בטוח שראש המשלה מכיר טובה למי שהשתייך טח על הגדר למענו; ייתכן שעד שרשימה זו תראה אור, יוסף לפיד כבר לא ירצה שר המ שפטים.

² על הפאוסה שליוותה את העמדת אבישי רביב לדין בגין אי-מניעת רצח יצחק רבין, ראה: נתניב, גיליון מאי 2003: "רביב – היפגע דרעי של הש" ביכ"י, עמ' 17.

המשפטיים של רוני בר-און בוודאי לא נפלו מאלה של מיכאל בן-יאיר, מי שנבחר על-ידי צחק רבין לשמש יועץ משפטי לממשלתו, ואף לא מאלה של מני מזוז, היועץ המשפטי לממשלה הנוכחי, מי שאפרוריותו, בעיקר, היא שעמדה לזכותו. אולם כשמונה רוני בר-און לתפקיד, הרגיש, מן הסתם, אהרן ברק שהוא מאבד עמדת שליטה חשיבה, וכך הפך חיש קל המינוי של רוני בר-און לפרשת בר-און-חברון. אהרן ברק אפילו טרח למסור 'עדות' נגד צחי הנגבי, מי שהוביל בממשלה, כשר המשפטים, את המינוי של רוני בר-און. עדנה ארבל פתחה בחקירה פלילית בעזרת סנדו מזוז, אז ראש אגף החקירות במשטרת ישראל, ומחול השדים נפתח. רוני בר-און מיהר להתפטר – ובמקומו בא אליקים רובינשטיין, הטיב הממסד. במקומו של פרופי יעקב נאמן, שהופלל עוד קודם לכן על לא עוול בכפו בידי עדנה ארבל וחברותיה בפרקליטות המדינה, הגיע לתפקיד שר המשפטים צחי הנגבי. ממנו כבר לא פחדו בפרקליטות המדינה. תיק החקירה שהדביקו לו למשך כל ימי כהונתו כשר המשפטים, עשאו בפירוש לאיש כלבבו של נשיא בית-המשפט העליון. גם לעדנה ארבל הוא היה נוח. החקירה נגדו התמשכה – עד לסיום כהונתו.

אגב, סנדו מזוז זכה לגמול מלא על עזרתו בפרשה זו. עם סיום תפקידו במשטרה הוא מונה לתפקיד שגריר ברומניה. 'חברים' לא שוכחים 'חברים'. יש להניח שגם משה מזרחי, מי שעומד כיום, עדיין, בראש אגף החקירות במשטרה, זה שהקליט בסתר, משך שנים, אנשים רבים, ביניהם פוליטיקאים בכירים ביותר, ושמר את הקלטות ביחד עם תמלילי השיחות אצלו בכספת, יפוצה יום אחד ביד נדיבה על השירותים שהוא העניק לאלה השלטת. אליקים רובינשטיין חשב שיש לנקוט נגדו בהליך משמעתי כלשהו, מינורי, בעוד שעדנה ארבל סברה שיש לפטור אותו בלא-כלום. שניהם, ללא תקופת צינון כלשהי, נמצאים כיום במקום שבו זכויות האדם צריכות להיבחן בדקדקנות רבה. לא נראה, לכאורה, שזכויותיהם של אלה שלהם האזין בסתר משה מזרחי נשמרו בידי השניים בקפדנות יתר. לפי שעה, מכל מקום, משה מזרחי יצא בלא פגע מכל הפרשה.

לאחר שאריאל שרון נבחר בראשונה לתפקיד ראש הממשלה ב-2001, בבחירות המיוחדות שהתקיימו מול אהוד ברק, הוא ביקש למנות לתפקיד שר המשפטים את ראובן ריבלין. חיש קל 'נתפרה' גם לראובן ריבלין חקירה פלילית – וראש הממשלה הנבחר התבקש שלא למנותו. האוליגרכיה המשפטית בישראל, שסיגלה לעצמה סממנים בולשביקיים, לא משאירה, כאמור, שום דבר ליד המקרה. כך היא עובדת בישראל מאז ומעולם: תיקי חקירה מפוברקים; כתבי-אישום מחוסרי בסיס; שרי משפטים מעוקרים; יועצים משפטיים חסרי עמוד-שדרה. את עשו לרובי ריבלין, כך עשו לפרופי יעקב נאמן, וכך עשו לרוני בר-און.

ההמלצות להעמיד לדין את בנימין נתניהו אמנם לא עברו את הסף, אך הן עשו את שלהן. בתקופה שבה הוא היה ראש הממשלה, להמלצתה של עדנה ארבל להעמידו לדין בנושא מינוי היועץ המשפטי לממשלה, היתה תרומה בהחלטתו ובחששו לעשות את מה שצריך היה לעשות: לזרוק לפח האשפה את הסכמי אוסלו. ההמלצה השנייה

גייסות אוסלו כדי לפגוע בלגיטימיות הבחירה של בנימין נתניהו, לאחר שניצח את שמעון פרס בבחירות.

על מעשים אלה לא הועמד, כידוע, איש לדין.² 'המחלקה היהודית', או המחלקה לתפקידים מיוחדים, כשמה הרשמי, בפרקליטות המדינה, בראשותה של טליה ששון, המשיכה במעשיה באין מפגיע. הפגיעה במרקם הדמוקרטי של ישראל לא זכתה, כמובן, לכל גינוי. לא בתקשורת המגויסת אז, כעתה, ולא במערכות האמורות לשמור על שלטון החוק. דורית בייניש 'הוקפצה' לבית-המשפט העליון בידי אהרן ברק, במטרה 'להמליך' אותה כיורשתו בבוא היום, על-פי הכלל הלא-כתוב שוותיק השופטים מתמנה למשרת הנשיא לאחר שזה פורש בגיל 70. מהלך זה צלח בידו של אהרן ברק רק לאחר שמאיר שמגר, מי שהתנגד נחרצות למינויה של דורית בייניש, פרש מתפקידו כנשיא בית-המשפט העליון.

יש לזכור שבמערכת האוליגרכית שהקים אהרן ברק לא משאירים דבר ליד המקרה. מי שהחליפה את דורית בייניש בתפקיד, עדנה ארבל, ידעה היטב מה מצפים ממנה. קודם כל הוטל עליה, כמובן, לטשטש את כל מעלליה של אבישי רביב, כדי שתברתה, דורית בייניש, לא תיגזק חלילה. זוהי, מן הסתם, הסיבה לכך שבישיבה שהתקיימה בפרקליטות המדינה, סמוך מאוד לפני הבחירות שהתקיימו ב-17.5.1996, בהן נבחר בנימין נתניהו לראש הממשלה,³ החליטה עדנה ארבל, יחד עם חבריה בפרקליטות המדינה ובשב"כ, לגנוז, "מחוטר עניין לציבור" (ג), את אחד התיקים המרכזיים נגד אבישי רביב – הלא הוא התיק שנפתח בעקבות "טקס ההשבעה" המפוברק של ארגון אייל. אין ספק שמעשה זה של אבישי רביב, ביחד עם נטילת 'האחריות' על רצח ערבי בידי ערבי בחלחול – מעשה שבעקבותיו ביקש יוסי שריד לפנות את כל היישוב היהודי בחברון – היה מן המעשים השפלים ביותר שנעשו בישראל במטרה להשתיק אופוזיציה לגיטימית. כך מתבצר מאז המאחז הבלתי-חוקי של ימחנה אוסלו, כשבראשו תתייצב בקרוב דורית בייניש. אותה דורית בייניש אשר, בהיותה פרקליטת המדינה, לפני עדנה ארבל, נתנה יד לתופעה האנטי-דמוקרטית ביותר שנראתה עד כה במדינה היהודית: סוכן מדיח מוצב, או מציב את עצמו, בקרב חלק נכבד מן הציבור היהודי, כשתכליתו אחת; להבאיש את ריחו של ציבור זה ולמנוע התנגדות לגיטימית למהלכים מדיניים מפוקפקים.

לאחר אותה ישיבה, שתוכנה התפרסם רק לאחר זמן רב, מטעמים מובנים, עשתה עדנה ארבל עוד כמה 'מעשים טובים' לטובת חברתה, דורית בייניש, כדי למנוע כל אפשרות אמיתית של חקירה במעללי פרקליטות המדינה מאז שממשלת רבין-פרס החלה להוביל את 'מהלך אוסלו'. כך 'נתכר' התיק נגד פרופי יעקב נאמן, מי שמונה לתפקיד שר המשפטים בידי בנימין נתניהו לאחר שזכה בבחירות על אפס ועל תמונם של רבים במערכת המשפט; כך הוגש כתב-אישום חסר כל בסיס נגד ח"כ רפאל איתן ('רפול'), רמטכ"ל לשעבר, מי שהיה מיועד להיות השר לביטחון פנים; וכך נולדו 'ההמלצות' להעמיד לדין את בנימין נתניהו (פעמיים).

גם החקירה הפלילית שנפתחה לאחר שרוני בר-און נבחר להיות יועץ משפטי לממשלה, נבעה מאותן סיבות. מי שעמד מאחוריה בוודאי הונע משיקולים זרים, שכן כישוריו

² על הפאוסה שליוותה את העמדת אבישי רביב לדין בגין אי-מניעת רצח יצחק רבין, ראה: מניב, גיליון מאי 2003: "רביב – היפגע הדעי של השר בכ"י, עמ' 17.

³ ראה – פרטיכל דיון שהתקיים ביום 2.5.1996 שכותרתו: סיר כום דיון בנושא: טקס השבעה – ארגון אייל. בישיבה זו השתתפו כל בכירי פרקליטות המדינה באותה עת, והיא התקיימה בלשכת היועץ המשפטי לממשלה אז, מיכאל בן יאיר. הפרטיר כל 'יודפסי רק חידש וחצי לאחר הישיבה, ב-16.6.1996. בין לבין התקיימו הבחירות שבהן ניצח בנימין נתניהו, ובפרקליטות המדינה חששו אז מפני מי שנבחר להיות שר המשפטים בממשלתו (פרופי יעקב נאמן).

בכל מחיר, לגייס לעזרתם מניפולציות כה אנטי-דמוקרטיות.

משהתחלף השלטון בישראל לראשונה, ב-1977, האנשים האלה הרגישו מעט אבודים – אולם הם התאוששו עד מהרה. בחוגי השמאל הבינו שיש, עדיין, מרכזי שליטה שאותם אי אפשר יהיה ליטול מידיהם בקלות כה רבה. שם לא מתקיימות בחירות דמוקרטיות. בית-המשפט העליון הוא אחד מן המרכזים הללו. פרקליטות המדינה, הבאגד הבלתי נגמרת, שממנה נשאבים רוב המינויים לבית המשפט העליון, היא המקוב האחר שבו לא מניחים ליד המקרה לטרפד את המינויים החשובים.

מכאן 'המהפך השלטוני' המתקיים לנגד עינינו בשנים האחרונות. בהשראת נשיא בית-המשפט העליון, איש משפט מבריק, עברו מוקדי ההכרעות מן הרשות הנבחרת אל מערכת המשפט. חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו הפך בידי האמונות של אהרן ברק למנוף לפסילת חוקים של הכנסת, לכלי להתערבות בכל החלטה שלטונית המוגדרת בכל מקום אחר בעולם המערבי כימשה מדינה; ולפלטפורמה למתן לגיטימציה לכל עותר להעלות כל סוגיה בפני בית-המשפט העליון. לפי שעה הגיעו הדברים לשיא כאשר בית-המשפט העליון התערב בסוגיית גדר ההפרדה, ביטל את התוואי שקבעו בצה"ל – והניח את שיקול-דעתו במקום שיקול-דעתם של האמורים לעסוק בכך. אהרן ברק אמנם הודה בפסק-הדין שאין הוא מבין גדול בענייני ביטחון, אבל עובדה זו לא הפריעה לו כהוא זה. נשיא בית-המשפט העליון ראה בימומחים מטעם המועצה לשלום ולביטחון, גוף אוטונומי-שמאלני שהתנדב לשמש יודיד של בית-המשפט,⁴ כלי יעיל ושמיש שאיתו הוא העדיף על פני חוות-דעתם של מפקדי צה"ל. אריאל שרון מיהר, כמובן, לברך על ההחלטה, אבל אסור לשכוח בהקשר זה שגורלו של ראש הממשלה נתון כרגע להכרעתם של אותם שופטים שעל הכרעתם הוא 'בירך'.

רק מעטים הבחינו שאהרן ברק השתמש בפסק-דינו בדיאלקטיקה שהיתה עד כה מקובלת רק על מי שרואה בשטחים שנכבשו במלחמת ששת הימים שטחים 'כבושים' ולא חלק ממולדתו ההיסטורית של העם היהודי. תקצור כאן היריעה מלפרט את הנוק האדיר שפסק-דין זה גורם לטיעונים של מומחי משפט רבים הטוענים שהשטחים אינם שטחים כבושים, אלא, אולי, שטחים 'הנתונים במחלוקת' נוכח כתב המנדט הבריטי שקיבל לגיטימציה בינלאומית עיד ב-1922. אהרן ברק בחר לכנות את השטחים הללו כשטחים שמוחזקים בידי ישראל מכוח 'תפיסה לוחמתית'. לכן, קבע אהרן ברק, יש לבחון את מה שקורה שם לאור תקנות האג משנת 1907 (!) ואמנת זינבה הרביעית משנת 1947 (!). כללים אלה אינם קשורים כלל ועיקר לשטחים שנכבשו ב-1967 ולפעולות של הגנה עצמית שישראל נוקטת שם, אבל המערכת השלטונית שלנו מגלה גם בעניין זה רפיסות-דעת מסוכנת. במקום להשיב מלחמה שעה בכל פורום בינלאומי, לטעון שלא מדובר בשטחים כבושים ולהסביר שישראל לא כבשה ב-1967 שטחים כלשהם מידי מדינה סוברנית – ממלאים פרנסי הציבור של ישראל הרשמית את פיהם מים ופרכינים ראש בפני פסיקותיו של אהרן ברק.

חבל שהאימפריאליזם השיפוטי של אהרן ברק לא ידע לעצור גם כאשר שאלות של חיים ומוות של יהודים הונחו

של עדנה ארבל, בפרשת סבל ההובלות, פגעה בסיכוייו של בנימין נתניהו בהתמודדות מול אריאל שרון בפריימריס בתוך הליכוד. עדנה ארבל ידעה כבר אז שתיקי החקירה נגד אריאל שרון די בהם כדי לעשותו לראש ממשלה כנוע בכל מה שנוגע למערכת המשפט. לא מן הנמנע שלחקירות נגד אריאל שרון היה משקל גם בעת שהבשילה בו 'תוכנית ההתנתקות'. אבל מה שכן ברור כיום הוא, שהמאבק סביב שאלת הגשת כתב-האישום נגד אריאל שרון, רק חידד שאלות שרבים ביקשו לטאטא אל מתחת לשטיח. יוסף לפיד, איש רדוד ולא חכם במיוחד, מיהר לברך, כאמור, על הדו"ח של מני מזוז, למרות שהיה ברור לכל כי אם היועץ המשפטי לממשלה צודק בביקורתו, שהלקה הופיע בדו"ח עצמו וחלקה במסיבת עיתונאים שהוא קיים מיד לאחר פרסומו, הרקב במערכת אכיפת החוק על כל גרורותיה, בפרקליטות המדינה ובמשרטה כאחת, עולה על כל מה שרבים שיערו.

ודוק: גם לקראת הבחירות האחרונות ניסתה עדנה ארבל את כוחה בשיבוש ההליך הדמוקרטי בישראל. ליאורה גלט-ברקוביץ, מי שעבדה תחת הסותה של עדנה ארבל, הדליפה, באורה סלקטיבי, מידע על חקירה נגד אריאל שרון. הדברים לא צלחו עד תום – אולם עדנה ארבל לא הניחה את ידה מן הכוונה לנסות ולשבש את רצון הבחורים. לאחר הבחירות היא מיהרה לנצל 'חלון הזדמנויות', לאחר זמן שבו היא שימשה יועץ משפטי לממשלה בפועל, במקום אליקים רובינשטיין שפרש מתפקד זה, כדי לתקן את כתב האישום נגד דוד אפל, וליחס לו תשלום שווה לאריאל שרון. המלצתה להעמיד לדין את אריאל שרון היתה מתקבלת בכל מדינה מתוקנת כניסיון למהפך (פוטש) משפטי. דא עקא, עדנה ארבל לא ניזוקה משרשרת מעשיה. חברתה אסירת-התודה, דורית בייניש, דאגה לה בעזרת שר המשפטים ונשיא בית-המשפט העליון, העושה בוועדה לבחירת שופטים זה שנים רבות כאוות נפשו. זהו המננון שבאמצעותו הוא בוחר אנשים כלבבו לבית-המשפט העליון. יוסף לפיד, כמעט ככל שרי המשפטים לפניו, הרכין את ראשו בענוה, ושיתף עמו פעולה לאורך כל הדרך. כך הגיעה לבית-המשפט העליון עדנה ארבל, מי ששובל ארוך של תהיות נשרך מאחוריה, וכך תתמנה בעוד כשנה וחצי דורית בייניש לנשיאת בית-המשפט העליון, לאחר פרישתו לגימלאות של אהרן ברק. בכל מקום אחר בעולם המערבי היתה ועדת חקירה ממלכתית, בלתי-תלויה, דורשת וחוקרת עד אשר תצא האמת לאור. יתפירת תיקים פליליים לאנשי ציבור היא מן התופעות החמורות ביותר. אין משטר דמוקרטי שיכול לסבול תופעה כזאת.

רק אצלנו יכול הסיאוב להגיע לרמות כאלה. רק בישראל מעורבים השופטים בבחירת ממשיכיהם;⁵ רק כאו קיימת שיטת היחבר מביא חברי; רק פה יכולה מי שעתידה להיות נשיאת הערכאה העליונה, להתנאות בחברותה עם מי שזה עתה מותה, בהתערבות הפעילה, לאותה ערכאה, על אפס וחמתם של רבים כל כך; רק כאן ישנה סימביוזה כה חזקה בין פרקליטות המדינה לבין מערכת המשפט; רק פה קיים סוג כזה של ועדה לבחירת שופטים, שהורתה ולידתה בתקופה בה השלטון היה נתון בידי בוגרי תנועות השמאל; רק במדינה היהודית יכולים אנשים עם אוריינטציה בולשבטיקית, המבקשים לשמר בידיהם את מוקדי הכוח

⁴ בימים אלה עומדת לה תמונת לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב חבר רח קרובה של עדנה ארבל שניהנה עד כה בבית-משפט השלום ולא צלחה בשלום ניסיון קודם להתקדם לבית-המשפט המחוזי.

⁵ ראה – בניץ 2056/04. רק במקרים נדירים מתיר ביהמ"ש העליון לגוף זר להליך המשפטי לשמש יודיד של ביהמ"ש. אהרן ברק התיר למועצה לשלום ולביטחון להצטרף לעתירה של התושבים הערבים בה סכמת פרקליטות מדינה.

לחילופי-גברי בממשלה, צריך להיות מרוסן. באותה מידה יש לרסן את כוחו של בית-המשפט העליון ילטפלי בכל סוגיה שעולה על שולחנו ולשמוע כל דיכפין שמידפק על דלתותיו.

פסק-הדין שניתן בימים האחרונים בשאלת מיקומה של גדר הביטחון, מצביע בבירור על חומרת הבעיה: רודנות אימפריאלית מסוג חדש. לא מכוח חוק של הכנסת, או הכרעה דמוקרטית של רוב הציבור, אלא תוך ניצול חולשת-דעת ורפיסות-שכל של מי שנבחר כדי לשלוט ולא כדי להיגרר באוזנו בידי קבוצה של שופטים אשר משעה שנתמנו לתפקידם ועד גיל פרישה אינם חייבים דיין וחשבון לאיש.

בחינת המידתיות, או מתחם הסבירות, של כל מהלך או החלטה של הרשות הנבחרת, בין אם מדובר בכנסת ובין אם מדובר בממשלה שהיא נגזרת של מערך הכוחות שנקבע בבחירות כלליות, מותרת בידי השופטים, ללא הסמכה מפורשת לכך בדין, כר נרחב ביותר, שכמותו לא קיים בשום מקום בעולם, ליישום השקפותיהם האישיות. רק דרך אחת יכולה להוליך להחזרת מוסרות השלטון לידי מי שנבחר לרנהיג את המדינה היהודית: חקיקת חוק יסוד שיגדיר את סמכויות בית-המשפט העליון, שייצור הפרדת רשויות ברורה, ושיקבע מנגנון חדש לבחירת השופטים לערכאה זו.

לפתחו, ושהזכות של חקלאים ערבים להגיע לשדותיהם נראתה לו חשובה פי כמה מזכותה של ישראל לקבוע את גורלה ואת עתיד השטחים אשר בהם נולדה לפני אלפי שנים הלאומיות היהודית. צביעות לא חסרה, כמוכן, גם בעניין זה. אותם אישים שגינו את פסיקתם של השופטים בהאג, בגלל חוסר סמכותם, כביכול, לא אמרו מילה וחצי-מילה בגנותם של השופטים בירושלים. יוסף לפיד, מתחסד סדרתי, גינה את מה שקרה בהאג, אבל שכח להזכיר למאזיניו שקביעות חמורות פי כמה נקבעו בירושלים. גם אהרן ברק קבע, למעשה, שהגדר היא פוליטית. הוא עשה זאת אמנם במילים יותר מעודנות ובלשון מרומזת, אבל מסקנתו הסופית היתה זהה לזו של שופטי האג: יש להעדיף את זכויותיהם של הערבים לעבד את אדמותיהם, על זכותה של ישראל להתגונן מפני הטרור שקורע אותה לגזרים. על-פי עיקרון המידתיות שכה חביב עליו, המתיר, כביכול, לשופטים להעביר תחת שבת ביקורתם כל החלטה של רשות שלטונית אחרת וליישם את השקפת עולמם האישית אותה הביאו מבית חינוכם, הכריע אהרן ברק לטובת אלה שמתוככם ומקרבים יוצאים הרוצחים לרחובות הערים בישראל.

יש לעשות עתה, לפני שיהיה מאוחר מדי, לפירוק השלטון האימפריאלי-האוליגרכי של אהרן ברק, שהשתלט על חיינו. כוחה של פרקליטות המדינה להגיש כתבי-אישום נגד אנשי ציבור בכירים, ובכך לגרום למהפכים שלטוניים, או